

Siitä on jo muutama vuosi kun kotikaupungissani riehui valtava murha-aalto. Lähes 80 rikollista tapettiin yhden illan aikana ja heistä yli 50 kuului samaan järjestöön. Jos yhdessä kaupungissa on niin monta rikollista, kuinka monta niitä sitten olisi koko maassa? Peruskoulun jälkeen hain turvallisuusosalalle ja pääsin tekemään jo ensimmäisenä vuonna portsarin hommia. Oli sateinen perjantai-iltapäivä kun katselin televisiota ja siemailin appelsiinimehua. Sadetta oli kestänyt jo kolme päivää yhtä soittoa, eikä loppua näkynyt. Puhelin soi. Laitoin mehun sivuun ja nappasin kännykän kahvipöydältä värisemästä. Numero oli tuntematon. -Ville Moilanen, vastasin asiallisella äänellä. -No Hanna haverinen täällä päivää. Olisiko sinulla ollut vapaa ilta, kun meidän oma ovimikko sairastui ja tarvis tuuraajan tälle iltaa. Mietin hetken päässäni pyörivää kalenteria. -Juu kyllä tuo passaa mainiosti. Sano vain osoite. Nainen kertoi osoitteen ja minä kirjoitin sen paperille muistiin. Kellon ollessa seitsemän, päätin lähteä kohti baaria, jossa minun kuuluisi olla ovimikkona. Työt alkaisivat kahdeksalta, joten minulla olisi hyvin aikaa vaihtaa vaatteet ja vilkuilla hieman ympärilleni. En kuitenkaan voinut mitenkään arvata, että baarin liiketoimintaan kuului muukin kuin anniskelu. Baarin seinustalla oli kolme neonvalokuvioita, jotka esittivät tuoppia, kahta naiskentelevää ihmistä ja rahanippua. Työnantajani tajutessa ikäni, hän punastui hieman ja ohjasi minut omaan toimistoonsa. -Vessat eivät ole vielä siivottuja... On ollut kiireitä, hän selitteli kun ehdotin vaihtavani vaatteet vessassa. Vaihdettuani vaatteet, menin pää sisäänkäynnille tarkastelemaan toimiympäristöäni. Kaksoisovien ulkopuolella oli molempiin suuntiin jatkuva kauppakatu, joista kaikki, lukuunottamatta yhtä ravintolaa, olivat kiinni siihen aikaan lauantai-iltaa. Minua hieman epäilytti baarin toiminta, mutta mikä minä olisin sanomaan, jos palkkaa halajin. Varttiavaille kahdeksan tulivat jo ensimmäiset kanta-asiakkaat odottamaan, kunnes avaisin ovet. Pyysin jokaiselta lyhyemmän parran omaavalta tai rypyttömältä papereita ja samoin joiltain nuoremmilta naisilta ja epäilyttäviltä tyypeiltä. Päätin pitää karsinnan mahdollisimman tiukkana, jotta saisin annettua hyvän ensivaikutelman. Ennen puolta yhtätoista sisältä kuului huutoja, mutta tiesin siellä olevan omat turvamiehehnsä ja odotin ulkona. Pian kolleegani tyrkki hieman tukevan, mutta minuakin muutaman sentin lyhyemmän miehen ulos. Mies mellakoi vastaan ja sillä sekunnilla, kun tämä oli ulkona, nappasin hänet käsilukkoon ja tönäisin kauemmas. Kolleegani kertoi, ettei miestä saisi päästää sisään tämän illan aikana. -Se saatanan lutka raapaisi hampaallaan mun kyrpää! mies huusi minulle, mutta turhaan. Seisoin paikoillani, hiljaa ja rauhallisena. Mies tuli luokseni, mutta ei osoittanut fyysisistä uhkaa, joten seisoin rauhallisena. -Onko sun kyrpää koskaan raavittu hampailla? mies kysyi minulta ja hengitti viinan hajuista hengitystä kasvoilleni. -Ei, ei olla, vastasin rauhallisena. -No sitä onkin tuollaiselta vauvanpeppuposkelta helppo olettaa, mies ilkkui naureskellen. -Se ei ole huoran tehtävä eihän? Ei ole. Huoran tehtävä on tyydyttää miestä. Maksettiin tälle sitte kymppi tai huntti. Oletko eri mieltä? -Ei, en ole, vastasin edelleen rauhallisena. -Voit sitten varmaan päästää minut sisään? mies yritti, mutta turhaan. -En ole päästämässä sinua sisään, totesin tylysti ja näin miehen kasvoilla vihan nousevan pintaan. -Mutta jos sinä et ala lampsimaan muualle, minä voin kyllä pidättää sinut ja saatella poliisin huostaan seksin ostamisesta. Pystyin melkein kuulemaan kuinka hän pihisi kiukusta, mutta ei ollut saanut tarpeeksi alkoholia käydäkseen väkivaltaiseksi. Mies poistui vastentahtoisen oloisena paikalta. Myöhemmin illalla Hannu, paras ystäväni ja luultavasti, mutta todisteetta syyllinen muutaman vuoden takaiseen murha-aaltoon. Sillä minua jahtasi kokonainen rikollisryhmä, jonka kanssa pyysin apua Hannulta. Kuitenkaan hän ei ollut poistunut laitoksesta, eikä hänellä ollut puhelinta ja aina kun otin asian puheeksi, hän vain sanoi, ettei haluaisi puhua asiasta ja olisi parempi, etten minä tietäisi asiasta sen enempää kuin oli pakko. Hannulla oli päällään suorat samettihousut, mustat nahkakengät, housuihin sopiva liivi valkoharmaan kauluspaidan päällä ja toisella käsiavarrella

hän kantoi puvun takkia ja toisella talutti kaunista naishenkilöä. Hannun kauluspaidan kaksi ensimmäistä nappia oli auki ja hänen selvät, pinnassa olevat solisluut paistoivat selvästi ja toisen solisluun yläpuolella oli pieni mustelma. Hannu meni kevyesti melkein kolmikymppisestä puku päällään ja nainen vaikutti olevan oikeasti kolmikymppinen. Katsoin Hannua kysyvästi, mutta hän vain hymyili minulle takaisin ja iski silmäänsä. Hän kuvitteli kaverinaan minun päästävän hänet läpi, mutta pysäytin hänet ovelle. -Saisinko paperit molemmilta. Hannun kasvoilla käväisi hämmästys, jonka vain minä ehdin nähdä. Hannu etsi takin povitaskusta lompakon ja ojensi henkilökortin. Harri Leiviskä, 27-vuotta, mies, Suomen kansalainen... Mietin hetken miten toimisin. Henkkarit olivat aidon oloiset, mutta tunsin Hannun. Sen jälkeen vilkaisin naisen henkkareita. Florine Segal, 32-vuotta, nainen, Ranskan kansalainen... Naista en tuntenut, mutta minulla oli sellainen olo, ettei hänen henkkarit olleet väärennettyjä. -Voisinko ottaa seuralaisenne kaksinkeskeiseen keskusteluun? kysyin kohteliaasti naiselta. Nainen säikähti hieman, mutta sain vakuutettua hänet, ettei mistään isommasta ollut kyse. -Mitä ihmettä sinä oikein teet? kysyin Hannulta kun olimme päässeet naisen kuuloetäisyyden ulkopuolelle. -Treffailla ranskan ulkoministerin kanssa, Hannu vastasi minulle, kuin se olisi normaali arkipäiväinen ajanviete. -Tarkoitin henkkareita ja olinpaikkaasi. Et mitenkään pääse pois sieltä laitokselta, jos hatkaat ja käyt baareissa, tivasin tälle, mutta tiesin sen olevan tuhraa. -Miksi haluaisin pois? Hannu kysyi. -Saan ilmaisen ruoan ja katon pään päälle. -Hyvä on, sanoin syvään huokaisten. -Päästän sinut sisään, jos kerrot koko totuuden. Hannu hymyili. -Ranskan ulkoministerin tytär toimii pornotähtenä ja hänen äitinsä haluaisi hänet oikeaksi näyttelijäksi elokuvaan, jotta tämän maine paranisi. Minä esittäydyn suomalaisena viihdealan taustapiruna, jolla on yhteyksiä ameriikkalaisiin elokuvakihoihin. Kun Hannu ei jatkanut, minä jatkoin, -ja mitä sinä siitä hyödyt? -Rahaa ja yhteyksiä, Hannu vastasi. -Maksaako hän sinulle etukäteen vai ajattelitko jostain taikoa yhteyksiä jenkkiiläisiin elokuvakihoihin? -Luuletko tämän olevan ensimmäinen yhteyksien punonta? Hannu vastasi hymyillen ja palasi seuralaisensa luokse. -Hän oli vain minun vanha armeijatuttuni, Hannu vastasi naiselle. -Kyllähän hän nuorelta näyttää, mutta on minua kolme vuotta vanhempi, Hannu selitti naiselle ennen kuin astuivat sisään baariin. Oudoksuin edelleen paikan valintaa Ranskan ulkoministerin tapaamiseen. Myöhemmin, joskus puolen yön jälkeen baarin eteen kurvasi kaksi mustaa pakettiautoa, joista astui ulos epäilyttävän oloisia miehiä. Suurin osa oli asiallisen näköisiä, mutta osalla oli hupparit ja löysät farkut, mikä sekoitti pakkaa epäilyttävästi. Pysäytin joukon ovelle ja pyysin ensimmäisiltä henkkareita. -Ei onnistu, vastasi neljissäkymmenissä oleva kaljupäinen mies. -Sit ei ole sisäänpääsyä. -Eiköhän tuo onnistuisi nyt kuitenkin, sanoi laihakasvoinen huppariin pukeutunut mies, joka painoi vatsaani vasten äänenvaimennetun pistoolin. Yritin pitää mieleni vakaana. -Laske aseesi ja kaikki muut näyttäkää henkkarit tai häipykää silmistäni. -Mikäs täällä on hätänä? kuului humaltuneen Hannun ääni. Sydämeni pomppasi kurkkuun. -Kaikki hyvin, vakuuttelin olkani yli. -Mene sinä vain sisään. Tunsin kuinka mies painoi pistoolia tiukemmin vatsaani vasten. -Ei vaikuta siltä, Hannu sanoi humaltuneena. Yksi isoimmista pukumiehistä veti haulikon esiin ja osoitti sillä Hannua. -Usko ovikaveria ja lompsi sisälle. Hengitykseni katkeili jännityksestä. Samassa Hannun ääni muuttu humalaisesta selvemmäksi ja pelottavan itsevarmaksi. Hänen äänensä tihkui kylmyyttä ja inhoa. -Ettekö te tiedä kuka olen? Hannu kysyi halveksuen. Miehet tuijottivat ohitseni ihmeissään. -Olen Hannu Leppänen, edesmenneen Oskari Kalervon siskon poika. Miehet tuijottivat epävarmoina ja kauimmaisina seisovat supattivat keskenään. -Mitäs vaimollesi kuuluu, Olli? Hannu kysyi takanani ja pistoolilla vatsaani painava mies punastui ja jännittyi paikoilleen. -Muistan kuinka hänen hiuksensa olivat ensin sidottuina ja valahtivat hänen olkapäilleen kyökin ruokavarastossa, kun otin hänet

rajummin kuin sinä koskaan. -Pidä sinä teinipaska turpasi kiinni. Kyllä kait sitä kenen tahansa nainen lankeasi nuorempaan poikaan, mies yritti uskotella enemmän itselleen. Hän haki apua minulta katseellaan, mutta pidin naamani peruslukemilla. -Voithan sinä uskotella niin, Hannu myönsi ja pystyin näkemään sieluni silmin tämän hymyilevän omaa ilkeää hymyään. -Sinä viekottelit hänet! Sinä! Hän halusi naida sinua joka päivä ja hän jopa hoki sinun nimeäsi. Hän... hän...! Samassa mies tempaisi aseeni irti vatsaltani ja vei sen ohimolleen. Yritin estää, mutta liian myöhään. Mies ampui itsensä. -Näytät voivan hyvin Kasper, Hannu jatkoi kuin ei olisi edes nähnyt koko tapahtumaa. -Onko ihme tapahtunut, kun eikös sinun pitänyt tehdä kuolemaa. Löytyikö syöpääsi parannus? Samassa haulikkomiehen vieressä ollut mies nappasi haulikon, tunki piipun suuhunsa ja painoi liipaisinta. Lopulta miehet raahasivat ruumiit autoihin ja pakenivat paikalta. -Mitä sinä oikein teit? kysyin kauhuissani Hannulta. En edes uskaltanut kääntyä ympäri. Edessäni oli juuri kuollut kaksi henkilöä itsemurhaan. -Puhu, Hannu vastasi. -Olethan kuullut, että sanatkin voivat tappaa. -Ei se tarkoita tätä, intin vastaan. -Miksei? Hannu kysyi ihmeissään ja kuulin hänen kävelevän luokseni. -Olet aina ollut miulle kuin isovelji, vaikka kukaan muu ei minusta todellisuudessa välitä. Nain venäjän oikeusministerin kanssa yhdeksän vuotiaana ja perin puoli maailmaa enoni kuoltua. Kukaan sinun lisäksesi ei ole rakastanut minua. -En minä rakasta, yritin intää vatsaan, mutta Hannu keskeytti minut. -En minä sellaista tarkoita, vaan ystävänä. Olet ollut aina minun tukenani. -Olet sinäkin minu-- -Ei, tämä on vasta toinen kerta. Olet ollut vilpitön suhteeni. -En ymmärrä. -Mitä haluat? Kysyn tämän vain kerran. -En ymmärrä, toistin uudelleen. Hannun ääni oli oudon kuuloinen ja puheensa sekava. -Ai kysymystä? -Sen tarkoitusta. -Haluan tietää mitä haluat? -En halua mitään, vastasin. -Haluatpas. -Mitä muka? -En minä tiedä? Ammatin? Perheen? -Haluan normaalin elämän. -Haluatko siis eroon minusta? -En! En minä niin sanonut. -Sitten et saa normaalia elämää. -Hyvä on, vastasin ja vedin syvään henkeä. -Haluan sinun kertovan totuuden siitä ranskalaisesta naisesta.